

Arrest

nr. 70 764 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2011 houdende weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 6 augustus 2009 een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 13 oktober 2009 wordt dit visum geweigerd.

Op 18 oktober 2009 treedt verzoeker in Syrië in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 2 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 2 december 2009 wordt verzoeker gehoord in Syrië.

Op 22 maart 2011 wordt een beslissing genomen tot uitstel van beslissing wegens administratief onderzoek.

Op 22 maart 2011 wordt een advies gevraagd aan het parket van de procureur des Konings inzake de geldigheid van dit huwelijk.

Op 22 juni 2011 geeft de procureur des Konings een negatief advies.

Op 28 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het visum gezinshereniging geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Op 02/12/2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Damascus een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van D. M., geboren op (...) te Alep, van Syrische nationaliteit, om zijn echtgenote in België, D. K., geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 16/10/2009 in Syrië in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verbijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

-Er bestaat een leeftijdsverschil van 12 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenote ouder is.

Mevrouw D. K. was reeds van 14/02/1985 tot 01/10/2002 gehuwd met M. E. Uit dit huwelijk werden 5 kinderen geboren: M. S., M. J., M. N., M. A. en M. S. B.

- Op 17/11/2004 beviel mevrouw D. K. van een dochter D. S.

- De heer D. M. verbleef van 22/12/1988 tot 02/08/1994 te België. De vader van D. M., de heer D. O., vroeg op 26/06/1988 asiel aan te Nederland. De heer D.O. was echter in het bezit van een Belgisch visum Kort Verblijf en werd door de Nederlandse autoriteiten aan België overgedragen. Op 12/08/1988 kwam ook de echtgenote van de heer D. O. aan in Nederland, dewelke ook aan België overgedragen werd. Hun asielaanvraag werd op 30/08/1988 opgestart.

- Betrokkenen dienden de asielaanvraag in in België en verkregen op 22/05/1991 een vluchtelingengetuigschrift.

- D. O. werd in 1992 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maand met 3 jaar uitstel wegens brandstichting in een bewoond pand.

- Op 12/01/1994 werd nog een vestigingsaanvraag ingediend in Brasschaat, maar hier is nooit een gevolg aan gekomen.

- Op 20/06/ 1994 wenste de heer D. O. te verzaken aan deze vluchtelingenstatus voor hem en zijn gezin. Hij bezorgde de vluchtelingencertificaten terug aan het CGVS. Op 25/05/1994 hebben zij het land verlaten.

Interview met de aanvrager:

- Door de Belgische diplomatieke post te Damascus werd op 02/12/2009 een interview afgenomen van de heer D. M. Hieruit zijn volgende elementen gebleken:

o De heer D. M. verklaart in het interview mevrouw D. K. voor het eerst in levende lijven ontmoet te hebben op 18/10/2009. Tevens verklaart de heer D. M. mevrouw D. K. reeds een jaar te kennen. Betrokkenen hebben elkaar via het internet ontmoet.

o De heer D. M. verklaart iedere dag contact te hebben met mevrouw D. K..

o Betrokkenen converseren in het Nederlands met elkaar.

o De heer D. M. verklaart dat mevrouw D. K. 5 kinderen heeft: M. (S., S. (10 jaar), A. (16 jaar), N. (18 jaar) en S. (20 of 22 jaar). De heer D. M. verklaart dat slechts S. bij haar vader leeft. Echter zijn er wel 2 kinderen uit het huwelijk van mevrouw D. K. met de heer M. E. bij haar ingeschreven.

o De heer D. M. verklaart in het interview dat mevrouw D. K. 4 of 5 jaar geleden met haar jongste kind naar Tunesië gereisd is.

o In het interview verklaart de heer D. M. dat mevrouw D. K. voor het schoonmaakbedrijf E. tewerkgesteld is.

o De heer D. M. weet niet waar zijn echtgenote woont, in Duffel of Mechelen.

o De heer D. M. verklaart dat betrokkenen een paar dagen voor het huwelijk samen in Aleppo gewoond hebben. De heer D. M. verklaart toen een huis gehuurd te hebben. De naam van de eigenaar van dit huis, weet de heer D. M. echter niet.

o Op de vraag hoeveel tijd betrokkenen samen met elkaar doorgebracht hebben voor het huwelijk, antwoordde de heer D. M. 'geen enkele keer'. Betrokkenen kenden elkaar via het internet en mevrouw D. is op 18/10/2009 voor het eerste naar Syrië gereisd. De heer D. M. spreekt zichzelf reeds tegen daar hij eerst verklaart samengewoond te hebben met mevrouw D. K. in een huis door hemzelf gehuurd en in een tweede verklaring zegt de heer D. M. dat zij 'geen enkele keer' voor het huwelijk samen tijd hebben doorgebracht. Ook verder in het interview verklaart de heer D. M. dat betrokkenen voor het huwelijk elkaar nog nooit persoonlijk ontmoet hadden.

Slechts was er sprake van internetcontacten.

o Er is geen verloving geweest tussen betrokkenen (!)

o De heer D. M. verklaart dat het huwelijk tussen betrokkenen officieel plaats vond op 26/10/2009 in de rechtbank. Op 18/10/2009 was er het niet-officiële huwelijk. Toch een paar opmerkelijke vaststellingen: de heer D. M. verklaart mevrouw D. K. slechts voor de eerste keer op 18/10/2009 ontmoet te hebben. Diezelfde dag vond dus reeds een niet-officiële huwelijk plaats. Echter vermeldt de huwelijksakte een huwelijksdatum van 16/10/2009!! Op 04/08/2010 vond de registratie van het huwelijk plaats. Betrokkenen zijn aldus gehuwd op 16/10/2009, maar hebben elkaar pas op 18/10/2009 voor de eerste keer ontmoet.

o De heer D. M. verklaart dat er slechts een klein huwelijksfeest gehouden werd op 20/10/2009. De ouders, zussen, tante en nicht van de heer D. M. waren aanwezig. Er was dus geen familie van mevrouw D. K. aanwezig op het huwelijk!!

o De heer D. M. verklaart Moslim te zijn en mevrouw D. K. is christenen.

o Op de vraag wie de getuigen waren op het huwelijk, antwoordde de heer D. M. dat hij deze namen niet kent. Het waren vrienden van de ambtenaar.

o Er zijn geen foto's van het huwelijk.

o Mevrouw D. K. droeg een lange zwarte jurk op haar huwelijk.

o De heer D. M. verklaart schoenen te hebben gekregen van mevrouw D. K. voor het huwelijk,

o Tevens verklaart D. M. dat betrokkenen nog samen een kind willen.

o Mijnheer D. M. verklaart dat mevrouw D. K. op 31/10/2009 terug naar België gekeerd is.

o Met betrekking tot de ouders van mevrouw D. K., antwoordde de heer D. M. dat de vader van mevrouw D. K. G. noemde. Echter noemde de vader van mevrouw D. K.: D.J..

o Tevens kent de heer D. M. de naam van de zus van mevrouw D. K. niet. Verder blijkt het volgende uit ons administratief dossier:

Op 06/08/2009 diende D. M. een visumaanvraag kort verblijf in op uitnodiging van mevrouw D. K., verblijvende (...). De heer D. M. verklaarde in deze visumaanvraag dat hij mevrouw D. K. reeds kende sinds zijn verblijf in België van 1988-1994. Deze visumaanvraag werd geweigerd door onze diensten op 13/10/2009.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 22/03/2011 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 22/06/2011 formuleert de Procureur des Konings dat er voldoende met elkaar overeenstemmende gegevens zijn die er toe doen besluiten dat het in casu gaat om een huwelijk dat om verblijfsrechtelijke redenen werd afgesloten. Gelet op onder meer:

- Er is een leeftijdsverschil van 12 jaar tussen de echtgenoten. Mevrouw D. is 12 jaar ouder dan haar echtgenoot.

Ze hebben elkaar leren kennen via een chatsite in de loop van de maand maart 2009.

In oktober 2009 is mevrouw dan naar Syrië gereisd waar ze op 18. 10.2009 gehuwd zijn. Het betreft een Orfihuwelijk dat daarna door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Aleppo (Syrië) bekrachtigd werd.

In de huwelijksakte staat als datum 16.10 2009 vermeld.

Volgens de Syrische ambassade in Brussel zijn de voorgelegde documenten rechtsgeldig.

- Er zijn geen huwelijksfoto's genomen.

- Mevrouw droeg geen huwelijkskleed.

- Er vond een klein (vrouwen)feestje plaats.

- Meneer weet niet juist waar zijn echtgenote woont Mechelen of Duffel).

Hij kent de namen van haar vader en zus niet.

- Meneer heeft vroeger al in België gewoond.

- Zijn vader heeft dan voor hemzelf en zijn gezin verzaakt aan de vluchtelingenstatus en ze zijn teruggekeerd naar Syrië.

- Hoewel beide echtgenoten verklaren dat zij elkaar leren kennen hebben via een chatsite heeft de Heer D. in zijn aanvraag tot visum kort verblijf d.d. 6.8.2009 verklaard dat hij mevrouw reeds kent sinds zijn eerder verblijf in België van 1988 tot 1994.

Dit is hoogst onwaarschijnlijk aangezien meneer slechts 15 jaar oud was toen hij terugging naar Syrië en hij toen in Brasschaat verbleef en mevrouw D. in Mechelen.

- Ook zeer merkwaardig is dat dit visum kort verblijf op 13.10.2009 geweigerd werd en betrokkenen onmiddellijk daarna gehuwd zijn.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008:

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"a) Schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet

Aangezien ieder het recht heeft om te huwen en een gezin te stichten (artikel 8 van het EVRM)

Aangezien ook inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het EVRM het gezinsleven op zich beschermt, of de gezinsleden nu samenwonen of niet.

(...)

Dat door de beslissing van DVZ artikel 8 volstrekt dode letterlijk lijkt te worden zodat in elk geval trouwens in casu niet samenwoning wordt belet door de beslissing genomen door Dienst Vreemdelingen Zaken waarbij het visum gezinshereniging eenvoudig wordt geweigerd op basis van volstrekt onredelijke motieven die een schending uitmaken van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Aangezien bij het afsluiten van een huwelijk in het buitenland de regels van het Internationale Privaatrecht van toepassing zijn.

Dat zulke akte van huwelijk slechts kan worden overgeschreven in het Register van de Burgerlijke Stand mits aan de voorwaarden voor het afsluiten van een geldig huwelijk werden voldaan;

Dat één van de voorwaarden is artikel 146 van het BW dat stelt dat er slechts sprake is van een huwelijk als uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar enkel op het bekomen van een verblijfsvoordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dat trouwens uit geen enkel bewijskrachtig stuk blijkt dat - voor een toepassing van art. 21, dat verwijst naar de internationale openbare orde - dat verzoeker of mevrouw D. nooit het opzet hadden om een duurzame, affectieve en intieme relatie te onderhouden en dat er een totaal gebrek aan werkelijke huwelijkswil zou bestaan.

Dat ook Art.18 WbIPR (wetsonduiking) is niet aan de orde. Immers de toepassing van art 18 vergt immers een intentioneel element dat moet kunnen worden bewezen (cfr. Circulaire van 23/9/2004) maar dat in casu niet aanwezig is, en zeker niet bewezen.

Dat het bewijs dient geleverd te worden door de Overheidsinstantie die de aanvraag weigert: actori incumbit probatio, temeer daar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een schijnhuwelijk, terwijl er niet eens een vordering door het Parket van de Procureur des Konings werd ingesteld en ook nooit zal ingesteld worden gelet op het overduidelijk onderzoek dat werd gevoerd en elk gemis aan bewijs van DVZ dat het onderzoek werd vervolgd.

Dat gelet op de ondervraging van de kinderen overduidelijk er sprake is van een oprecht huwelijk met het doel een duurzame levensgemeenschap op te starten.

Aangezien evenmin wordt aangetoond dat – voor een toepassing van art. 21, dat verwijst naar de internationale openbare orde – dat verzoeker of mevrouw D. nooit het opzet hadden om een duurzame, affectieve en intieme relatie te onderhouden en dat er een totaal gebrek aan werkelijke huwelijkswil zou bestaan.

Dat immers bewijzen met een decisief karakter absoluut noodzakelijk zijn zodat vermoedens die worden tegengesproken niet volstaan:

(...)

Dat de beslissing van DVZ vol staat van vermoedens, o.m.:

- een leeftijdsverschil van 12 jaar: nooit heeft verzoeker of mevrouw D. gehoord dat een leeftijdsverschil van 12 jaar het vermoeden opwekt dat het gaat om een schijnhuwelijk; het is aan DVZ om aan tonen dat zulks het geval is.

- Het feit dat verzoeker niet exact kan toelichten welke kind waar is ingeschreven kan moeilijk als vermoeden van schijnhuwelijk gelden nu in casu co-een ouderschapsregeling van toepassing is waardoor los van de inschrijving de omgangsrechtregelingen flexibel zijn. Daarenboven is verzoeker meer in staat om hier omtrent een duidelijke uitleg te geven indien hij in de mogelijkheid was om samen te wonen met mevrouw D. Hij zou dan kunnen vaststellen dat gelet op de pubertiteitsleeftijd van de kinderen er sprake is van een flexibele verblijfsregeling.

- Verzoeker stelt dat hij werkt voor het schoonmaakbedrijf E. terwijl mevrouw D. werkt voor C. C. wat logisch is gezien hun naam werd aangepast en mevrouw D. werkt voor verschillende schoonmaakbedrijven via C. C. waaronder I. Mechelen, Aartsbisdom Mechelen, De Slechte, uitvaartcenter T, T. ...

- Verzoeker stelt niet te weten waar zijn echtgenote woont Duffel of Mechelen. Dit is eveneens logisch gezien alle administratieve stukken afkomstig zijn van Mechelen omdat ze woont in Mechelen maar gescheiden en geboren is te Duffel. Nochtans kent verzoeker het adres wat blijkt uit bijgevoegde enveloppe.

- Verzoeker verklaarde terecht dat beiden een paar dagen voor het huwelijk hebben samengewoond in een huurwoning. De naam van de eigenaar was niet gekend gezien het een verhuurbureau was. Partijen waren ook gehuwd op 26 oktober 2009 daar per vergissing in de akte 16 stond ipv 26. De documenten zoals ze correct zijn zijn op komst.

- Verzoeker verklaarde terecht dat zij met elkaar geen contacten hebben gehad doelend op seksuele contacten wat niet wil zeggen gewone contacten.

- Mevrouw D. droeg inderdaad een zwarte jurk: nergens in welke cultuur ook wordt een kleur van de jurk voorgeschreven!!! Dus beweren dat er geen foto's van het huwelijk zijn is ten onrechte : hoe kan DVZ inderdaad weten dat verzoekster een zwarte jurk droeg.

- Verzoeker heeft inderdaad gezegd dat G. de naam van de vader van mevrouw D. was ipv J.: reden G. is de roepnaam, reden waarom mevrouw D. "G." draagt als tweede naam.

Uit al deze voorgaande blijkt duidelijk dat dit geen motieven zijn om te oordelen dat het gaat om een schijnhuwelijk.

De beginselen van behoorlijk bestuur zijn duidelijk geschonden nu DVZ zich op vermoeden beroept en nalaat een politieel onderzoek na te kijken.

De verklaringen van burens en kinderen van mevrouw D. zijn nochtans duidelijk.

Dat ingevolge de wetswijziging van 4 mei 1999, die in werking trad op 1 januari 2000, trouwens enkel sprake is van een schijnhuwelijk wanneer het huwelijk uitsluitend is aangegaan om een verblijfsvoordeel te bekomen.

(...)

Dat zulks uit geen enkel gegeven blijkt, integendeel hebben partijen na elkaar te leren kennen in 2008 nog steeds contact met elkaar en zijn één jaar later gehuwd.

Dat de termijn van één jaar overigens ingevolge de nieuwe wetgeving wordt gehanteerd als criterium voor een duurzaam huwelijk.

Aangezien bovendien na onderzoek in opdracht van de Burgerlijke Stand te Mechelen en dus navraag op het parket zonder meer (terecht) de buitenlandse huwelijksakte werd overgeschreven zoals blijkt uit de overschrijving in de register van de huwelijksakte waarvan in bijlage een volledig afschrift

Aangezien de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Mechelen duidelijk bij de uitoefening van haar bevoegdheid erkenning déplano van de buitenlandse huwelijksakte de doorwerking van artikel 27 § 1 eerste lid WIPR heeft beoordeeld als rechtsgeldig met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

Dat in die omstandigheden in een identiek dossier dan ook door de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, zetelend in kortgeding, reeds werd beslist op 13 juli 2006 tot afgifte van een visum gezinshereniging omdat het huwelijk (toen gesloten in China) dient erkend te worden omdat door de overschrijving van de huwelijksakte door de gemeente wordt aangetoond dat de voorwaarden tot erkenning van artikel 27 § 1 WIPR werden gecontroleerd.

Aangezien deze beslissing déplano door het Openbaar Bestuur werd genomen en dient gerespecteerd te worden en verzoeker niet het slachtoffer mag worden van twee gelijktijdige beslissingen die worden genomen daar zulks de rechtszekerheid niet ten goede komt.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de concrete kritiek van verzoeker geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Immers dient volgens de verwerende partij te worden vastgesteld dat verzoeker kritiek uit op de feitelijke vaststellingen. Nochtans dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole kan uitoefenen en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken. *In casu* kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht besliste dat de visumaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd. Er dient volgens de verwerende partij te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist. De motieven van de bestreden beslissing zijn gebaseerd op elementen die gebleken zijn uit het verhoor van verzoeker op 2 december 2009 alsmede op het advies van de procureur des Konings die een onderzoek heeft gevoerd naar het huwelijk van verzoeker en op 22 juni 2011 uitdrukkelijk heeft geadviseerd het huwelijk niet te erkennen en het visum gezinshereniging te weigeren. De verwerende partij vervolgt dat verzoekers beschouwingen als zou de gemachtigde zich enkel op vermoedens baseren, in strijd zijn met de stukken van het dossier waarop de bestreden beslissing onbetwistbaar is gesteund.

De verwerende partij wijst er verder op dat verzoeker thans niet dienstig stukken kan voorleggen in zoverre deze niet eerder ter beoordeling werden voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de beslissing genomen werd. De regelmatigheid van de beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij stelt ook nog dat de beweerde erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand geen afbreuk kan doen aan de weigeringsbeslissing. Het gegeven dat het ene bestuur een buitenlandse huwelijksakte wel zou erkennen, maakt niet dat een ander bestuur dit dan maar moet volgen. Het gegeven dat de buitenlandse authentieke akte zou erkend worden door de ambtenaar van de burgerlijke stand brengt volgens de verwerende partij vanzelfsprekend niet mee dat de gemachtigde niet meer kan overgaan tot weigering van erkenning van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat indien verzoeker het niet eens is met de weigering van de erkenning van het huwelijk, het hem vrij staat zich hiertegen te richten bij de bevoegde rechtbank.

Tot slot stelt de verwerende partij nog vast dat verzoeker niet ingaat op de nochtans door hem voorgehouden schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat artikel 8 van het EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Temeer daar *in casu* is vastgesteld dat het huwelijk van verzoeker niet erkend wordt nu dit gericht is op het

verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoeker laat volgens de verwerende partij na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken.

De verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht oordeelde binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte dat het visum aan verzoeker diende te worden geweigerd.

3.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing en dat hij in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat uit geen enkel bewijskrachtig stuk blijkt dat hij en zijn echtgenote nooit het opzet hadden om een duurzame, affectieve en intieme relatie te onderhouden en dat er een totaal gebrek aan werkelijke huwelijkswil zou bestaan. Verzoeker stelt verder dat het bewijs hiervan moet geleverd worden door de overheidsinstantie die de aanvraag weigert temeer daar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een schijnhuwelijk terwijl er niet eens een vordering door het parket van de procureur des Konings werd ingesteld en ook nooit zal ingesteld worden gelet op het overduidelijk onderzoek dat werd gevoerd en elk gemis aan bewijs van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het onderzoek werd verdergezet. Verzoeker verwijst naar de ondervraging van de kinderen en stelt dat hieruit overduidelijk blijkt dat er sprake is van een oprecht huwelijk met het doel een duurzame levensgemeenschap op te starten.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoeker voorhoudt de schorsing en de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684).

Verzoeker argumenteert in hoofdzaak dat zijn visumaanvraag werd afgewezen op grond van vermeend schijnhuwelijk en dat de verwerende partij tot dit besluit komt op basis van vermoedens en zonder bewijskrachtig stuk. Verzoeker houdt vol dat hij en mevrouw D. het opzet hebben om een duurzame, affectieve en intieme relatie te onderhouden en dat het tegendeel uit geen enkel gegeven blijkt, integendeel ze hebben elkaar in 2008 leren kennen, hebben nog steeds contact en zijn één jaar later gehuwd. Het eerste onderdeel van het enig middel van verzoeker is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd en het onredelijk was het visum te weigeren.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht verzoekers huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een

buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven stelt de Raad op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings te Mechelen dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze besluiten dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en geeft ter gelegenheid van zijn verzoekschrift een toelichting bij elk van de door verwerende partij in de bestreden beslissing opgesomde gegevens waarbij hij poogt aan te tonen dat zijn huwelijk gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Uit de opsomming van de verschillende elementen in de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en waarom het visum gezinshereniging van verzoeker dient te worden geweigerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit afleidt uit het geheel van de opgesomde elementen. Verzoeker betwist deze gegevens niet, doch poogt er een verantwoording, een verklaring of bijkomende uitleg voor te geven. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat na onderzoek in opdracht van de burgerlijke stand te Mechelen en dus na navraag op het parket, zonder meer de buitenlandse huwelijksakte werd overgeschreven zoals blijkt uit de overschrijving in het register van de huwelijksakte waarvan verzoeker in bijlage een volledig afschrift zou hebben gevoegd. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker dergelijk bewijs niet bijbrengt en dat het dus een loutere bewering betreft waarvan verzoeker zelfs geen begin van bewijs aanlevert. Een loutere bewering kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt in huidige stand van de procedure nieuwe stukken bij. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste

rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) of met gegevens waarvan het bestuur op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis had.

Bovendien merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift en het bijbrengen van deze nieuwe stukken tracht een nieuwe beoordeling van zijn visumaanvraag te verkrijgen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet de schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een vermelding van artikel 8 van het EVRM en de stelling dat door de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris dit artikel dode letter lijkt te worden zodat de samenwoning wordt belet door deze beslissing. De Raad kan hoogstens vermoeden dat verzoeker een schending van zijn gezinsleven inroept, nu hij aanvoert dat hun huwelijk gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch uit de bovenstaande bespreking van de andere onderdelen van het middel blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Tevens zet verzoeker op geen enkele wijze uiteen in welke zin de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, stelt de Raad vast dat geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond en het aldus ongegrond is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET